

Hun løp bortover korridoren mens hun ustabilt støttet seg til vegetasjonen rundt. Dører, vegger og hjørner som gikk i ètt for henne. Samtidig ble luftrøret trangere, synet sviktet og dess lenger hun løp – jo fjernere ble målet.

Korridoren jeg nå skulle være vant til, føltes fremmed og uendelig. Det var så mange dører og når gangen vinglet som en båt på et stormfult hav, ville det ikke bli enkelt å finne frem. Etterhvert begynte jeg å kjenne meg litt igjen og myste etter romnummeret. 333 – jess! Men hvor er det fordømte nøkkelkortet? Til slutt gapte pusten over henne, og hun falt sammen foran døren.

Jeg falt ned på senga og den bølget av trykket. Stedet hun hadde kjempet seg til for å nå. Det eneste som kunne få henne trygg. Så jeg prøvde å ro til meg pusten igjen og å få system på ting. Jeg skjønnte ikke hva som skjedde. Hvorfor nå? Men etterhvert som bildene kom, falt bitene sammen også – fra natta før. . .

Hun skrek og nesten hylte av smerte og panikk, men kunne ikke si noe. I denne naturen hadde hun ingen stemme. Det har jeg aldri hatt, så hva kunne vel hjelpe meg? Jeg måtte bare håpe at det var over snart og at det ikke ble verre enn dette. Jeg måtte bare håpe. Men han lo av meg enda. Han lo fordi han fortsatt hadde denne makten og han elsket det. Han elsket å drepe og levde av det.